

צריך להחדיר בנו שטבע העולם כפוף לתורה!

הבורא במקורביו. והוסיף עוד, שההבדל בין 'הכאה בסלע' ל'דיבור אל הסלע' הוא ש'הכאה בסלע' - היא נס גלוי, ככל הניסים שהורגלו אליהם במדבר. ואילו 'דיבור אל הסלע' - 'שנה עליו פרק אחד' שהוא מכח התורה, זה לא נס, אלא מציאות טבעית שהעולם כפוף לתורה. המהלך של הניסים היה זמני לתקופת המדבר - וה' רצה שעם ישראל יתלמד איך להתמודד עם החיים בקביעות בארץ ישראל - להיוושע ע"י 'כח התורה'! והנה איסור אכילת 'פגי שביעית' היא רק אם אוכלים בקביעות - אבל אכילת ארעי מותרת, וממילא ההשוואה היא שהייתה טענה מדוע התנהגו בהנהגה שמתאימה לתקופה הזמנית במדבר, בו בזמן שהיו אמורים ללמד אורחות קבע לדורות! והעונש גם היה ממין הטענה - שנשארו במדבר, ולא זכו להיכנס לישיבת קבע בארץ ישראל.

דאמר ר' ינאי וכו', שני פרנסים טובים עמדו להם לישראל משה ודוד משה אמר יכתב סורחני וכו', דוד אמר אל יכתב סורחני וכו'.

משל דמשה ודוד למה הדבר דומה? לשתי נשים שלקו בבית דין, אחת קלקלה, ואחת אכלה פגי שביעית, אמרה להן אותה שאכלה פגי שביעית - בבקשה מכם הודיעו על מה היא לוקה, שלא יאמרו על מה שזו לוקה זו לוקה, הביאו פגי שביעית ותלו בצוארה, והיו מכריזין לפניו ואומרים על עסקי שביעית היא לוקה.

יש להבין מדוע נמשל חטא 'מי מריבה' לאיסור אכילת פגי שביעית? מהי ההשוואה והדמיון ביניהם? מסביר הגאון רבי אברהם יצחק ברזל זצוק"ל שבאמת מהתורה לא נותנים מלקות על אכילת פגי שביעית, ומה שמלקים זה רק למיגדר מילתא. ובחטא 'מי מריבה' הרי גם מדובר בתביעה דקה, שנענשו עליה רק לפי רום מעלתם העצומה, כדי שיתקדש שמו של

כל אדם יכול להיות מזכה חרבים - לכל סביבתו!

אדם יכול להתגבר על היצה"ר אלמלי הקב"ה עוזרו. ומידת הסייעתא דשמיא תלויה בהתנהגות האדם עצמו - ככל שיש לו יותר זכויות - עוזרים לו יותר לא להיכשל - או שלא ירצה - או שכמעט לא יתאפשר לו לעשות את העבירה. וכך גם לאידך גיסא, יתכן שיבואו על האדם ח"ו נסיונות קשים - בגלל שיש עליו תביעה, וכך הוא יגיע לגיהנום! זה יכול להגיע בצורה של מצב מסויים שיוביל אותו לכיוון הזה, או רצון חזק מאוד, שקשה לו להתגבר עליו - אבל הכל בא כתוצאה ממעשים שלו בעצמו!!! המזכה את הרבים - הזכות שלו כל כך גדולה שעוזרים לו יותר מאחרים, שלא יכשל בחטאים - ויזכה לבוא לגן עדן עם תלמידיו.

וכדאי לדעת שזה נוגע לכל אחד ואחד, שנמצא בחברת בני אדם - ההתנהגות שלנו משפיעה על הסביבה - והזכויות מושפעות בהתאם, וגורמות להם ולנו להתעלות ולהתרומם.

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, וכל המחטיא את הרבים כמעט אין מספיקין בידו לעשות תשובה, כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו - מ"ט? כדי שלא יהא הוא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן, שנאמר {תהילים טז-י} כי לא תעזוב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת.

וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה, שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם, שנאמר {משלי כח-יז} אדם עשוק בדם נפש עד בור ינוס אל יתמכו בו. [זפ].

הנה משמע שאפילו אם גלוי וידוע כלפי שמיא שאותו מזכה הרבים לא היה מסוגל לעמוד בנסיון המדובר - לא מנסים אותו כדי שיכנס לגן עדן. ולכאורה זה סותר לכלל שיש לכל אחד בחירה - שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמיים? מסביר מרן הגראי"ל שטינמן זצוק"ל שבאמת תמיד אין

הלימוד מהסוכה לכל החיים!!

- כאכסניה זמנית, מקום מגורים בדרך - כפרוזדור לטרקלין - לקראת העולם הבא. כשנתבונן ונבין מה היעד העיקרי שלנו - עולם הנצח - ממילא כל הכוונות שלנו בכל בחיי העולם הזה יהיו לשם לשמים - כדי שזוכה לחיי העולם הבא!

הגאון רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל היה אומר שאדם אשר עבר עליו חג הסוכות בלי להעמיק ולהתבונן שחיינו כאן הם בדירת ארעי - לא יצא ידי מצוות סוכה כהלכתה!

ורבא אמר מהכא {ויקרא כג-מב} בסוכות תשבו שבעת ימים אמרה תורה כל שבעת הימים צא מדירת קבע ושב בדירת עראי. [סוכה ב].

הגאון רבי אליהו אליעזר דסלר זצוק"ל אומר שההגדרה של צורת הדירה בסוכה באה ללמוד אותנו איך לחיות בעולם הזה.

מחד אנו אמורים להשקיע בה בהידור ובשמחה של מצווה - אבל מאידך חייבים לחיות עם תחושה שזו דירת ארעי! כך גם אנו אמורים להתייחס לשהות שלנו כאן בעולם החולף